

Η ΜΝΗΜΗ ΑΥΤΗΣ ΤΙΜΑΤΑΙ ΤΗΝ 20 ην ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ .

Απολυτίκιον Ἦχος γ'

Χριστοῦ τοῖς ἴχνεσιν, ἀκολουθήσασα, κόσμου τερπνότητα, Ὅσῃα ἔλιπες, καί ἐμιμήσω ἐν σαρκί, Ἀγγέλων τήν πολιτείαν· ὅθεν ταῖς τοῦ πνεύματος δωρεαῖς κατεφαίδρυνας, τήν ἐνεγκαμένην σε, νῆσον Χίον πανεύφημε· διό χαρμονικῶς ἐκβοᾷ σοι· Χαίροις Ματρῶνα πανολβία.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'.

Οὐδαμῶς τό θῆλυ σοι, ἐμποδὼν ὥφθη Ματρῶνα, πρὸς τοὺς ὑπὲρ ἄνθρωπον ἀγῶνας ὄντως καί ἄθλους ἡσυχυνας, διὰ τόν μέγαν νοῦν Θεοφόρε, εὐφρανας, τό γυναικεῖον μεγάλως γένος, τὰ ἐκείνου ταῖς σαῖς νίκαις, προσαφελοῦσα τῆς ἡττης τό ὄνειδος.

Μεγαλυνάρια. (2)

Ἐβλυσας ἰδρωῖτας ἀσκητικούς, ἐν τῇ Χίῳ Μήτηρ, ὡς καλλι - κρουνός τις πηγῇ, ἐξ ᾧν ἀπαντᾷ οὖντες, Ματρῶνα μακαρία, παθῶν τῶν ψυχοφθόρων ἐκκαθαίρομεθα.

Ἐχοντες εἰκόνα σοι τήν σεπτήν, ἐνδοξε Ματρῶνα, ὡς προπύργιον ὄχυρόν προσφεύγομεν ταύτῃ, ἐν πᾶσι τοῖς κινδύνοις, καί ἐκ παντοίας βλάβης, ἀπολυτρούμεθα.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΤΡΩΝΗΣ .

Ἡ Ματρῶνα ἡ Ὅσῃα καί θαυματουργός Μήτηρ ἡμῶν ἦτο ἀπὸ τήν νῆσον Χίον, ἀπὸ τό χωρίον τό καλούμενον ἕως τήν σήμερον Βολισσός, τό ὅποτον εἶναι εἰς τό ἐπάνω βόρειον μέρος τῆς Χθού· καί ὁ μὲν πατήρ αὐτῆς ὠνομάζετο Λέων, ἡ δέ μήτηρ Ἄννα, ἦσαν δέ οὗτοι εὐσεβεῖς χριστιανοί, καί μέ ὅλα τὰ χριστιανικά ἦθη καί ἔργα κεκοσμημένοι, προσέτι καί εἰς τόν πλοῦτον καί εἰς τὰ ἄλλα κοσμικά ἀγαθὰ ἦσαν ἐπισημότεροι τῶν ἄλλων τοῦ χωρίου. Εἶχον δέ αὐτοί καί ἄλλας ἕξ θυγατέρας καί μέ τήν Μαρίαν ἐπτά (διότι Μαρία, ὠνομάζετο ἡ Ἀγία καί μετωνομάσθη ὕστερον Ματρῶνα). Αὕτη λοιπόν ἡ Μαρία (ἡ ὅποια ἦτο ἡ μικροτέρα τῶν ἄλλων θυγατέρων), ὅταν ἦλθε καιρός νά τήν νυμφεύσωσιν οἱ γονεῖς της, δέν ἠθέλησεν, ἀλλ' ἐπρόκρινεν, ὡς φρονίμη, νά φυλάξῃ παρθενίαν καί καθαρότητα, διὰ νά γίνῃ νύμφη καλή καί ἄμωμος τοῦ ἀθανάτου Νυμφίου Χριστοῦ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀληθῆς παρθενία καί καθαρότητα, καί ἡ ἀφθορία δέν εἶναι εὐκόλον, νά κατορθωθῇ μέσα εἰς τόν κόσμον, εἰς τήν συναναστροφὴν τῶν πολλῶν, ὁμοίως καί τὰ ἄλλα καλά, μέ τὰ ὅποια λαμπρύνεται ἡ λαμπάς τῆς παρθενίας, μέσα εἰς τόν κόσμον ἀπαντῶσα πολλά ἐμπόδια, διὰ τοῦτο ἡ μακαρία ἀνεχώρησε κρυφίως ἐκ τῆς συγγενείας της ἀφῆκε τόν πατέρα, τήν μητέρα καί τὰς ἀδελφάς της καί ἦλθεν εἰς ἓνα ὄρος πλησίον τοῦ χωρίου, ὅπερ καλεῖται Κατάβασις

καὶ ἐκεῖ ἤνοιξε τὸ στάδιον τῶν ἀσκητικῶν τῆς ἀγῶνων καὶ τὴν κατὰ τῶν παθῶν καὶ τῶν δαιμόνων ἔστησε πάλιν, νηστεύουσα, ἀγρυπνοῦσα, καὶ μόνη μόνῳ τῷ Θεῷ προσευχομένη ἡ αἰδέημος.

Ἐχαιρε λοιπὸν ἡ Ἀγία καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν, λυτρωθεῖσα τῶν τα-
ραχῶν καὶ τῶν θορύβων τοῦ κόσμου. Οἱ γονεῖς τῆς ὅμως ἀγνοοῦντες τί
ἔγινε καὶ ποῦ κατήντησεν, ἐλυποῦντο βαρέως καὶ δέν ἔπαυον ἀπὸ τοῦ
νά τὴν ἀναζητῶσιν. Ἐρευνῶντες δέ εἰς κάθε τόπον, ἀνεῦρον αὐτὴν εἰς
τὸ ὄρος καὶ μὴ κρίναντες εὐλογον νά τὴν ἀφήσωσιν ἐκεῖ μόνην, τὴν
παρεκίνησαν νά ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν των, αὐτὴ δέ ὑπήκουσεν, ὡς Θεοῦ
δούλη, εἰς τὸ εὐλογοφανές πρόσταγμα τῶν γονέων τῆς, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν
πατρικὴν τῆς οἰκίαν καὶ εἰσμέν τὰ ἄλλα ὑπετάσσετο καὶ ὑπήκουεν εἰς
αὐτοὺς μέ πολλὴν ταπεινῶσιν, εἰς τὸ νά ὑπανδευτῇ ὅμως παντελῶς δέν
ὑπήκουεν· ὅθεν βλέποντες ἐκεῖνοι ὅτι δέν τοὺς ὑπακούει, καὶ γνωρί-
σαντες τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τῆς, καὶ τὸν μέγαλον πόθον τὸν ὁποῦ-
ον εἶχε διὰ τὴν μοναχικὴν ζωὴν, τέλος πάντων ἔδωκαν εἰς αὐτὴν τὴν ἁ-
δειαν νά ὑπάγῃ νά ἡσυχάσῃ καὶ νά πολιτεύηται τὴν κατὰ Χριστὸν πολι-
τείαν, ὅπου εὐχαριστεῖται καὶ ἀρέσκηται, ἀλλὰ καὶ τὴν πατρογονικὴν
τῆς κληρονομίαν ἐξεχώρισαν καὶ τὴν ἀφῆκαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς, νά
τὴν οἰκονομήσῃ ὡς θέλει.

Ἡ δέ Μαρία τὰ μὲν κινητὰ πάντα διεμοίρασε, κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ
Κυρίου, εἰς τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανὰ καὶ τοὺς πτωχοὺς, τὰ δέ ἀκίνητα,
χωράφια δηλαδή καὶ ἄλλα παρόμοια, τὰ ἄφησεν εἰς τὰς ἀδελφὰς τῆς, νά τὰ
καλλιεργῶσι καὶ νά τὰ ἐπιμελῶνται, ἕως οὗ νά τὴν φωτίσῃ ὁ Θεὸς νά τὰ
οἰκονομήσῃ κατὰ τὸ θέλημά του, πρὸς ψυχικὴν τῆς ὠφέλειαν. Καὶ λοιπὸν
ἀφ' οὗ οὕτω καλῶς διετάξατο τὰ ἑαυτῆς πάντα, ἄφησε τὴν Βολισσὸν καὶ
ἦλθε πάλιν εἰς τὴν Κατάβασιν, εἰς τὸ πρῶτον τῆς ἡσυχαστήριον· τὴν δέ
ὀλίγην ἐκεῖνην τροφήν, ἣτις ἦτο ἀναγκαῖα πρὸς συντήρησιν τοῦ σώματός
τῆς διὰ νά μὴ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν παντελεῖ ἀσιτίαν, ἐφρόντιζε καὶ ἔφερε
μία ἀδελφὴ τῆς. Ἐμεινε δέ ἐκεῖ εἰς τὴν Κατάβασιν ἡσυχάζουσα καὶ ἀγω-
νιζομένη τρεῖς ὁλοκλήρους χρόνους, ἀλλὰ κατὰ μὲν τὸ σῶμα εὐρίσκετο
εἰς τὴν Κατάβασιν, κατὰ δέ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν καὶ τὴν διάνοιαν
εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀνάβασιν καὶ εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, φανταζομένη
τὰ ἀνεκλάλητα ἐκεῖνα κάλλη καὶ τὰς ὠραιότητας καὶ ἀναβάσεις ἐν τῇ
καρδίᾳ αὐτῆς. Μετὰ δέ τὰ τρία ἔτη, θέλων ὁ φιλόανθρωπος Θεὸς νά φανεώ-
σῃ τὸν κρυπτόμενον θησαυρόν, διὰ νά πλουτίσῃ καὶ ἄλλους μέ τὸν οὐρά-
νιον πλοῦτον τῶν ἀρετῶν καὶ νά θέσῃ τὸν λύχνον ἐπάνω εἰς τὴν λυχνί-
αν, διὰ νά φωτίσῃ καὶ νά ὁδηγήσῃ καὶ ἄλλους εἰς ὁδὸν σωτηρίας, καθὼς
ἔδειξαν τὰ πράγματα ὕστερον, ἐνέπνευσεν εἰς τὴν διάνοιάν τῆς λογί-
σμον ἀγαθὸν καὶ πόθον ἔβαλεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς θερμόν, νά καταβῇ
εἰς τὴν χώραν, ὅπου ἦσαν τότε πολλὰ γυναικεῖα Μοναστήρια, διὰ νά εὐ-
ρῇ παραδείγματα ἀρετῶν καὶ νά ὑποταχθῇ εἰς Γερόντισσαν, κατὰ τοὺς νό-
μους τῆς μοναχικῆς πολιτείας.

Ἐλθοῦσα λοιπὸν εἰς τὴν χώραν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ γυναικεῖα Μοναστή-
ρια θεωρήσασα, καὶ πολλῶν ἀναρέτων Μοναζουσῶν τὰς ἀρετὰς μαθησαμένη

ὥς πάλαι ὁ μέγας Ἀντώνιος, εὖρε⁽³⁾ μικρόν Μοναστήριον, τό ὅποῖον τῆς ἤρεσε περισσότερον ἀπό τὰ ἄλλα, ἐπειδὴ ἦσαν εἰς αὐτό τρεῖς μόνον Μονάζουσαι, μήτηρ καὶ δύο θυγατέρες, καὶ ἦτο μεγάλη ἡσυχία καὶ εἰρήνη· ὅθεν τὰς παρεκάλεσε νά δεχθῶσι καὶ αὐτὴν εἰς τὴν συνοδείαν των, αὐταὶ δὲ τὴν ἐδέχθησαν, βλέπουσαι τὴν σεμνότητα, τὴν εὐταξίαν καὶ τό ταπεινὸν αὐτῆς ἦθος· ἔμεινε λοιπὸν ὑποτασσομένη εἰς αὐτάς καὶ δοκιμαζομένη εἰς τοὺς κόπους καὶ τὰς κακοπαθείας τῆς ἀσκήσεως. Δέν παρήλθεν ὅμως πολὺς καιρὸς καὶ ἐφάνησαν, ἢ μᾶλλον ἔλαμψαν αἱ ἀρεταὶ τῆς καὶ τῶν προτέρων τῆς πνευματικῶν ἀσκήσεων οἱ καρποί· ὅθεν τὴν ἔκειραν Μοναχὴν καὶ τὴν ἐνέδυσαν τό Μοναχικὸν Σχήμα, ἀντὶ δὲ τῆς ΜΑΡΤΙΑΣ μετωνομάσθη ΜΑΤΡΩΝΑ. Καὶ ὅσον τὰ ἔτη τῆς προέβαινον καὶ ἡ ἡλικία τῆς ἠύξανε, τόσον καὶ αὐτὴ προέβαινε καὶ ἐπρόκοπτεν εἰς τὰς ἀρετάς καὶ εἰς τοὺς νέους ἀσκητικούς ἀγῶνας καὶ τοὺς πόνους. Καὶ διεδόθη ἡ φήμη τῆς καὶ πολλὰς ἄλλας παρεκίνει καθ' ἐκάστην, αἵτινες ἤρχοντο εἰς τό Μονύδριον ἐκεῖνο καὶ ἐκοινοβίαζον.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Ἐκκλησία των ἦτο πολὺ μικρά, διότι δέν ἦτο Ἐκκλησία Μοναστηρίου, ἀλλ' ἦτο πατρογονική καὶ κτιτορική τῶν τριῶν ἐκείνων Μοναχῶν καὶ εἶχον στενοχωρίαν εἰς αὐτὴν μεγάλην, λέγει ἡ Μαρτῶνα πρὸς τὴν Γερόντισσάν της· "Θέλεις, Κυρία μου, νά μεγαλώσωμεν τὸν Ναὸν τοῦτον καὶ νά κτίσωμεν καὶ τινα κελλία," "Ναί" ἀπεκρίθη ἐκείνη, "πολλάτό ἡγάπων, κυρία μου, καὶ ἐγὼ νά γίνῃ αὐτό ὅπου λ' εἶπες, ἀλλὰ τί νά κάμω; γνωρίζεις καὶ σὺ ὅτι ἔξοδα δέν ἔχω." "Μὴ στενοχωρεῖσαι" τῆς λέγει ἡ Μαρτῶνα "καὶ ὁ Κύριος οἰκονομεῖ" καὶ τῆς ἐφανέρωσε πόθεν ἡδύναντο νά εὐρεθῶσι τὰ ἔξοδα τῆς οἰκοδομῆς καὶ οὕτω λαβοῦσά τὴν ἔδειξαν, ἐπώλησε τὰ ἐκίνητα πράγματα τὰ ὅποια εἶχον αἱ ἀδελφαὶ τῆς εἰς τὴν Βολισσόν, καὶ πρῶτον μὲν ἔκτισεν ἓνα λουτρόν, μετὰ γνῶμης καὶ ἀδείας τῆς Γεροντίσσης, διὰ νά λούωνται οἱ πτωχοὶ καὶ ξένοι, κατὰ τὴν συνήθειαν, τὴν ὅποιαν εἶχον τὸν καιρὸν ἐκεῖνον οἱ ἄνθρωποι, ἔπειτα ἀρχίζει τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Ναοῦ.

Τί δὲ ποιεῖ ὁ ἀρχέαικος καὶ μισόδικλος; ἐπιχειρεῖ ὁ πονηρότατος νά τὴν ρίψῃ εἰς κανέν ἄτοπον· ὅθεν ἐκεῖ ὅπου ἦνοιγαν οἱ ἐργάται τὰ θεμέλια, ἰδοὺ φαίνεται αἴφνης μέγας θησαυρὸς· ἀλλ' ἤθελεν ἀπορήσει τις, τί κακὸν ἐνδέχεται νά πάθῃ ἡ Ὀσία ἀπὸ τὴν εὕρεσιν τοῦ θησαυροῦ; ἐκεῖνος μόνος ὁ δόλιος καὶ πανοῦργος ἡξεύρει τοὺς δόλους καὶ τὰς πανουργίας του· ἴσως ἐδοκίμαζε νά τὴν ρίψῃ εἰς φιλαργυρίαν ἢ εἰς ὑψηλοφροσύνην, ὅτι δηλαδὴ ἔφθασεν εἰς μεγάλα μέτρα ἀρετῆς, καὶ ὁ θεὸς διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῆς τῆς ἔδωκε τὸν ἀνέλπιστον θησαυρόν· ἢ διὰ τοῦτο ἢ δι' ἄλλο αἴτιον, ἐκεῖνος ὁ πονηρότατος ἡξεύρει τὴν πονηρίαν του, ὁ δὲ πανάγαθος θεὸς δέν τὸν ἐμπόδισεν, ἀλλὰ τὸν ἄφησε, διὰ νά νικηθῇ καὶ νά κατασυχυνθῇ ἀπὸ τὴν ἐπάθειαν τῆς Ὀσίας, καθὼς ποτε ἐνικήθη καὶ ἀπὸ τὴν ἐπάθειαν καὶ ἐφιλάργυρον γνῶμην τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, ὅταν τοῦ ἔδειξεν εἰς τὴν ἔρημον τὸν θησαυρόν.

Δέν ἐχάρη, λοιπὸν ἡ Ὀσία, οὐδέ ἐσκίρτησεν, ἰδοῦσα παρ' ἐλπίδα τοιοῦτον θησαυρόν, καθὼς ἤθελε κάμει ἄλλος ἐμπαθὴς καὶ φιλάργυρος, ἀλλὰ

σταλμένον ἀπὸ τὴν χάριν Σου, φανέρωσον εἰς ἡμῶς, εἰ δέ εἶναι ὑπόπαν-
ουργίαν τοῦ δαίμονος, ὥς ἀφανισθῇ. Ταῦτα προσευξαμένης τῆς Ἀγίας
(ὡ τοῦ θαύματος.) εὐθύς ἐφάνη τὸ λαμπρότατον χρυσίον ἐσβεσμένοι ἄν-
θρωποι· καὶ ὅλοι οἱ ἰδόντες καὶ ἀκούσαντες τὸ παράδοξον τοῦτο ἐδό-
ξαν τὸν ἐν Ἀγίοις Αὐτοῦ δεδοξασμένον Θεόν. Καὶ οὕτως ἡ μὲν Ὁσία
ἐδοξάσθη διὰ τὴν ἐπάθειαν καὶ τὴν πρὸς τὸν Θεόν παρρησίαν της, ὁ δὲ
διάβολος κατησχύνθη, καὶ τὸ ἐναντίον ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῦα ἐδολευῆθη καὶ
πράξη ἐγένετο, ἐπειδὴ ἡ μὲν Ματρῶνα μετὰ τῶν συνασκουμένων ἔλαβε θάρ-
ρος μεγάλον εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Ναοῦ, οἱ δὲ δουλεύοντες ἔγιναν προ-
θυμότεροι εἰς τὸ ἔργον των ἀπὸ τὴν θαυματουργίαν ταύτην.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὸν Ναόν μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἀγίου Μαγαλομάρ-
τυρος Ἀρτεμίου, εἰς τοῦ ὁποῦ τοῦ Θεοῦ ὄνομα ἐτιμῶτο, τότε ἐτελεί-
ωσε καὶ ἡ Γερόντισσά της τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν, καὶ ἀπῆλθεν εἰς
τὴν αἰώνιον, καὶ δὲ συνασκούμεναι ἰδελφαί παρεκάλουν θερμῶς τὴν Μα-
τρῶναν νὰ δεχθῇ τὴν προστασίαν καὶ ἡγουμένην τοῦ Μονυδρίου καὶ
τέλος πάντων καὶ μὴ θέλουσιν τὴν ἐφήφισαν Ἠγουμένην καὶ ὑπετάσσο-
ντο εἰς αὐτήν. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὰ γυναικεία Μοναστήρια συνηθίζουσι
νὰ λέγουσι τὴν ἡγουμένην, κυράν, τὴν ἔλεγον οὕτως· ὅθεν ἐπεκράτησεν
ἐκτοτε καὶ λέγεται ἡ κόμη καὶ τὴν σήμερον Ἀγία Κυρά, διότι καὶ τὰ
κύρια της ὀνόματα Μαρία καὶ Ματρῶνα, τοῦτο δηλοῦσιν, ἥτοι Κυρία, ὡς
καὶ τὸ ἐπίθετον, καὶ οἰκείως καὶ καταλλήλως καὶ ὡς ἀπὸ θεῶν νεῦσιν
τῆς ἐδόθησαν ὅλα· ὅτι οὐχὶ μόνον φερωνύμως ἐκυρίευσεν τὰ πάθη καὶ
τὸν κόσμον καὶ πύσκοσμοκράτορας, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον τὸν κυ-
ριεύοντα παντός ἀνθρωπίνου γένους ἐκυρίευσεν καὶ ἐνίκησεν, καὶ ὡς ἕνα
ὑπνον ἀπέδειξε· καὶ ἀκούσατε διὰ νὰ θαυμάσητε καὶ νὰ βεβαιωθῆτε διὰ
τὴν ἀλήθειαν.

Τὸν καιρὸν κατὰ τὸν ὁποῖον ἐξουσίαζον οἱ Γενοβέζοι τὴν Χίον
ἦλθε πλῆθος πολὺ ἀπὸ βάρβαρον τι ἔθνος τῆς Δύσεως, ἄνθρωποι βάρβαροι
καὶ κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ κατὰ τὸ ἦθος ἄγριώτατοι καὶ ἀπανθρωπότατοι
καὶ ἐποιοῦν πολλὰς ἀρπαγὰς καὶ ζημίας εἰς τὴν Χίον· ἐλθόντες δὲ καὶ
εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Ὁσίας ὤρμησεν εἰς ἀπὸ αὐτοῦς, ὁ πλέον ἀναιδέ-
στερος καὶ ἀναισχυτότερος τῶν ἄλλων, νὰ βιάσῃ μίαν μοναχήν, ἀλλ' ὡς
τοῦ θαύματος· " παρεμβαλεῖ Ἄγγελος Κυρίου κύκλῳ τῶν φοβουμένων αὐ-
τὸν καὶ ρύσεται αὐτούς". (Ψαλμ. λγ'. 8)· ἔφθασεν ἡ θεῖα δίκη τὸν ἡ-
δικόν, καὶ ἔπεσε τὴν ὥραν ἐκείνην νεκρὸς εἰς τὴν γῆν. Ἡ Ὁσία λοι-
πόν, ἣτις εἶχεν ὅλην τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πεποίθησιν εἰς τὸν Θεόν,
καὶ νέκεῖθεν ἐζητεῖ διὰ προσευχῆς τὴν βοήθειαν, βλέπουσα τοῦτο ἐδόξα-
σε τὴν τιχεῖαν τοῦ Θεοῦ ἀντίληψιν, ἀλλὰ καὶ ἐσπλαγχνίσθη τὸν ἄσπλαγ-
χον ἐκεῖνον βάρβαρον, καὶ προσευξαμένη εἰς τὸν Θεόν, τὸν ἔχοντα ζωῆς
καὶ θανάτου τὴν ἐξουσίαν, τὸν ἀνέστησε, πρὸς θαῦμα καὶ ἐκπληξιν τῶν
ἰδόντων καὶ ἀκούσάντων τὸ γεγονός. Ἀφ' οὗ δὲ τὸν ἀνέστησε καὶ κατε-
πόδησε μετὰ τὰ δύο ταῦτα, μετὰ τὸν θάνατον καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασιν, ἐνουθέ-
τησε καὶ τοὺς φοβεροὺς ἐκεῖνους βαρβάρους, ὡς ἔπρεπε, καὶ τοὺς ἀπέλυ-
σεν· οἱ δὲ ἀνεχώρησαν ἐκ Χίου ἔμφοβοι καὶ ἔντρομοι· ὅθεν ἐλθόντες
καὶ δευτέραν φοράν, δὲν ἐτόλμησαν νὰ ὑπάγουν πλέον εἰς τὸ μοναστήριον.

7 τῆς Ἀγίας, ὅχι δὲ μόνον τοῦτο ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν πόλιν ἐφάνησαν ἡμερώτεροι καὶ φιλανθρωπότεροι καὶ τὰ πρότερα δεινὰ δὲν ἐτόλμησαν πλέον νὰ πράξωσιν.

Πλὴν τὸ νὰ ἀναστήσῃ διὰ τῆς προσευχῆς τὸν νεκρὸν Ἡ Ὁσία ἦτο τῆς θείας Χάριτος κατόρθωμα καὶ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν παρησίας της ἐνδειξις· τὸ δὲ νὰ ὑποθῇ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ὡς ἄνθρωπος, εἶναι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος κοινός, καὶ χρέος ἀπαραίτητον· ὅθεν ὅταν ἡδύοκησεν ὁ ἀθάνατος αὐτῆς Νυμφίος Χριστὸς νὰ τὴν παραλάβῃ διὰ θανάτου εἰς τοὺς ἀεικότους καὶ οὐρανίους νυμφῶνας αὐτοῦ καὶ νὰ τὴν ἀναπαύσῃ ἀπὸ τοὺς ἀσκητικούς αὐτῆς κόπους εἰς τὴν αἰώνιον ἐκείνην μακαριότητα τοῦ οὐρανοῦ, τότε τῆς ἀπεκάλυψε πρὸ ἐπτά ἡμερῶν τὸ μακρὸν τέλος της, καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐκδημίαν της καὶ μικρὸν ἀσθενήσασα, προσεκάλεσε τὰς ἀδελφάς καὶ ὑποτακτικὰς της, καὶ τὰς ἐνουθέτησε ὡς μήτηρ, καὶ τὰς συνεχώρησεν, ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὴ συγχώρησιν λαβοῦσα παρ' ἐκείνων, καὶ ὅλα τὰ χριστιανικὰ τελέσασα, καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων δεξαμένη, παρέδωκε τὴν ἁγίαν ψυχὴν της εἰς τὰς ἀχράντους χεῖρας τοῦ ψυχοσώστου Θεοῦ. Ἐκοιμήθη δὲ ἡ Μακαρία Μήτηρ ἡμῶν Ματρῶνα ἐν ἔτει ὑπὸ Χριστοῦ 1462, τῇ 20 ῃ τοῦ Ὀκτωβρίου, καὶ ἐπέφη τὸ ἱερόν αὐτῆς σῶμα εἰς τὸν Ναὸν τὸν ὁποῖον ἔκτισεν ἡ ἰδία. Ὁ δὲ τῶν θαυμασίων Θεός, τὸν ὁποῖον ἐδόξασε μὲ τοὺς ἀσκητικούς της ἀγῶνας καὶ μὲ τὰς ἀρετὰς της, τὴν ἐδόξασε μετὰ θάνατον μὲ τὴν θείαν του χάριν, καὶ ἀνέδειξεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πᾶ θεῶ της λείψανα καὶ τὸ ἱερόν της Ναὸν πηγὴν θαυμάτων ἀέναντον, καὶ ἰατροῦν ἄμισθον παντός πάθους καὶ πάσης ἀσθενείας· ἀπὸ τὰ ὁποῖα θέλομεν καὶ ἡμεῖς διηγηθῇ ὀλίγα τινα, εἰς δόξαν Θεοῦ, τοῦ δοξαζομένου ἐν τοῖς Ἀγίοις Αὐτοῦ, καὶ εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀναγιγνωσκόντων καὶ ἀκούοντων.

Εἰς τὴν Μαγνησίαν, πόλιν μεγάλην τῆς Ἀνατολῆς, ἦτο Ἀγαρηνός τις πλούσιος πολὺ καὶ ἀσθενήσας ἔμεινε καθ' ὅλον τὸ ἄριστερόν μέρος τοῦ σώματός του ξηρός· ἐποίησαν λοιπὸν οἱ ἰατροὶ εἰς αὐτὸν πολλὰ ἰατρικὰ, πλὴν νὰ τὸν βοηθήσωσι δὲν ἡδυνήθησαν, αὐτὸς δὲ πολλὰ χρήματα δαπανήσας, οὐδὲν ὄφελος ἔλαβεν. Εἶχεν ὅμως οὗτος μίαν δούλην Χριστιανὴν, Μαρίαν ὀνομαζομένην, ἣ ὁποῖα βλέπουσα αὐτὸν νὰ ἐξοδεύῃ τὸν πλοῦτον του ματαίως καὶ νὰ μὴ λαμβάνῃ θεραπείαν, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν λέγει πρὸς αὐτόν· " Αὐθέντα μου, ἐγὼ ἤξεύρω ἓνα ἰατρὸν εἰς τὸν ὁποῖον, ἐὰν θελήσῃς νὰ ὑπάγῃς, λαμβάνεις ἀναμφιβόλως παρ' αὐτοῦ τὴν ὑγείαν σου". Ἡ ἀνάγκη βιάζει τὸν αὐθέντην νὰ ἀκούσῃ μετὰ προσοχῆς μεγάλῃς τοὺς λόγους τῆς δούλης, καὶ ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ τὸν ἰατρὸν. Τότε τοῦ λέγει ἐκείνη· " Εἰς τὴν Χίον εἶναι μία γυνὴ τῶν χριστιανῶν, ἣ ὁποῖα ἰατρεύει παντός εἶδους ἀσθενείαν, χωρὶς βότανα καὶ ἔμπλαστρα, καὶ ἔς ὑπάγωμεν ἐκεῖ νὰ σὲ ἰατρεύσῃ". Πείθεται ὁ αὐθέντης καὶ λαμβάνει τὴν Μαρίαν καὶ ἄλλους τινὰς εἰς τὴν συνοδείαν του καὶ ἔρχεται εἰς τὴν Χίον, βασταζόμενος δὲ ὑπὸ τῶν δούλων του ἐφέρθη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας.

Ἐλθὼν λοιπὸν ὁ ἀσθενήσας τὸν Ναὸν ζητεῖ ἐκεῖ νὰ εὕρῃ τὴν ἰατρὸν, καὶ νομίζει ἀκόμη ὅτι εἶναι ὥσαυτις γυνὴ καθὼς ἐξ ἀρχῆς ὑπέθεσαν· ἡ δὲ δούλη τοῦ λέγει· " Ἀνάστασον ὀλίγον καὶ ἔρχεται ἡ γυνὴ, ἥτις → πῶς

ἐξάκουτος θέλω σε θεραπεύσει". Ἀληθῶς, ἄδελφοί, δίδωμεν εἶναι

να ἴδωμεν περὶ ταύτης τῆς γυναῖκος εὐεργετοῦ τὰ εὐαγγέλια".

50 γυναίκα, μεγάλη σου ἡ πίστις. →

7 γαλή σου ἡ πίστις". (Ματθ. ιε' 28)· διότι καὶ τῇ ἀληθείᾳ μεγάλη καὶ
ἀδίστακτος ἦτο ἡ πίστις αὐτῆς πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ ἡ εὐλάβειά της πρὸς
τὴν Ἀγίαν· δὲν ἐδίστασε νὰ εἴπῃ καθ' ἑαυτήν· "Καλὰ, κινῶ ἐγὼ τὸν αὐ-
θέντη μου, ἄρρωστον ὄντα, νὰ ποιήσῃ τοσοῦτον μακρὸν ταξίδιον καὶ διὰ
θαλάσσης, ἀλλ' ἀνίσως τὸν βδελυχθῇ ἢ Ὀσίᾳ ἄπιστον καὶ ἀκούσω καὶ
ἐγὼ ὡς ἡ Χαναναία". Οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ
βαλεῖν τοῖς κυναρίοις; (Ματθ. ιε' 26)· ἀνίσως λέγω δὲν τὸν θεραπεύσῃ,
τί θὰ ποιήσῃ πρὸς με ὕστερον;". Ναί, δὲν ἐδίστασεν, οὐδέ ἐφοβήθη, ἀλ-
λ' οὐδέ ἡ προσευχὴ δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸν νοῦν της, οὐδέ τὰ δάκρυα ἀπὸ
τοὺς ὀφθαλμούς της· ὅθεν καὶ μέ θάρρος καὶ μέ μεγάλην πεποίθησιν τοῦ
λέγει· "Ἀναπαύσου, καὶ θέλεις ἰατρευθῇ". Ἀναπαύεται ὁ αὐθέντης καὶ
μέ καλὴν ἐλπίδα τῆς υἱείας του ἡσυχάζει.

Τί δέ ἡ Ὀσία Ματρῶνα ᾤκονόμησεν; ἀκούσατε παρευθὺς. Τὴν πρώτην
ἐκείνην νύκτα φαίνεται εἰς τὸν ἄσθενῆ ἐν ὁράματι καὶ τοῦ λέγει.
"Διά τὰ δάκρυα, τὰς προσευχάς καὶ τὴν πίστιν τῆς ὁμωνύμου μου Μαρίας
τῆς δούλης σου, σέ ἰατρεύω· ἐγέρθητι καὶ περιπάτει ἐν τῷ ὁνόματι τοῦ
Κυρίου μου καὶ ὑπάγε ὑγιής εἰς τὸν οἶκόν σου". Ὁ δέ Ἀγαρηνός, ἀποτι-
νάξας τὸν ὕπνον, ἐγνώρισε τὸν ἑαυτόν του ὅλον ὑγιᾶ, χωρὶς οὐδὲν ἴχνος
τοῦ πάθους του· καὶ οὕτως μὲν ἐκεῖνον ἠλευθέρωσεν ἡ Ἀγία, ἡ θαυμα-
τουργός Ματρῶνα, ἀπὸ τοῦ πάθους του, τὴν δέ Μαρίαν ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν
σωματικὴν δουλείαν, ᾤκονόμησε δέ καὶ τὴν ψυχικὴν της σωτηρίαν· διότι
ὁ Ἀγαρηνός ἐκεῖνος εἰσμέν τὸν Ναὸν τῆς Ἀγιάς· ἀφίέρωσε πολλά πράγμα-
τα, τὴν δέ δούλην ἠλευθέρωσε, καὶ τὰ χρειώδη πρὸς τὴν ζωοτροφίαν της
ἔδωκε· καὶ αὕτη μὲν ὡς εὐγνώμων καὶ εὐλαβὴς ἔμεινεν ὑπηρετοῦσα τὸν
Ναὸν τῆς Ὀσίας ἕως τέλους τῆς ζωῆς της, καὶ θεαρέστως ζήσασα ἀνεπαύ-
θη ἐν Κυρίῳ. Τοῦτο τὸ θαῦμα κοινολογηθὲν εἰς τὴν Μαγνησίαν, ἐνεποίησε
μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ εἰς μεγάλην εὐλάβειαν πρὸς τὴν Ἀγίαν ἐκίνησε
τούς ἐκεῖ χριστιανούς, καὶ ἔκτοτε συνηθίζουσι καὶ ἔκτοτε συνηθίζουσι
καὶ ἔρχονται πολλοὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν χώραν εἰς τὴν μνήμην αὐτῆς εἰς
προσκύνησιν τῶν ἱερῶν λειψάνων· ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πολλά ἄλλα μέρη ἤρχοντο
καὶ ἔρχονται, καὶ ὅλοι σχεδόν οἱ ἄνθρωποι τῆς νήσου συνέτρεχον, καθὼς
ἔτι καὶ σήμερον συντρέχουσιν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Ναὸς ἦτο μικρὸς καὶ ὑπῆρχε μεγάλη στενοχωρία ἐν
τοῦ πλήθους τῶν συνερχομένων, διὰ τοῦτο οἱ μετεγενέστεροι πολῖται
τῆς Χίου ἠθέλησαν νὰ τὸν μεγεθύνωσι. Λοιπὸν ἐπῆραν ἐν τῷ τῆς περιοχῆς
τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο ὁ τάφος τῆς Ὀσίας
καὶ ἐνῶ ἔσκαπτον ἐντὸς τοῦ τάφου, εὗρέθη κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν κεκρυμ-
μένη, ἄρρητον εὐωδίαν ἀποπνέουσα καὶ μέ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς θείας Χάρι-
τος δεδοξασμένη ἡ ἁγία καὶ σεβασμία της κεφαλῇ· διότι τὴν ὥραν ἐκεῖ-
νην ἐσπασάμενος αὐτὴν παράλυτος τις ἠνωρθώθη καὶ γυνὴ τις μογιλά --
λος ὠμίλησε καθαρῶς. "Ἐγίμε δέ μεγάλη χαρὰ καὶ μεγάλη συνδρομὴ τῶν
χριστιανῶν εἰς προσκύνησιν της, καὶ οὐχὶ μόνον οἱ ἡμέτεροι, ἀλλὰ καὶ
ὁ τότε ἐξουσιαστής τῆς Χίου Γενοβέζος τὴν εἶδε καὶ μαρυτρίαν ἔγγρφον
ἔδωκεν, ὅτι εἶναι ἀληθῶς ἡ κάρη τῆς Ὀσίας Ματρῶνης, ὅτε καὶ ἐορτὴ τελεῖ-
ται εἰς τὰς 15 τοῦ Ἰουλίου μηνός, εἰς μνήμην τῆς εὐρέσεως.
Πολλὰ δέ καὶ ἐξαίρετα θαύματα ἐτέλεσεν ἡ Ἀγία εἰς τὴν πόλιν καὶ περὶ αὐτὴν --

σεις. Καί ἄλλα πολλά θαύματα ἐπετέλεσεν ἡ Ἀγία, ὧν ὁ ἄριθμός οὐκ ἔχει τέλος. Ἄλλ' ὥς ἴδωμεν τὴν χάριν τῶν ἱαμάτων αὐτῆς εἰς δύο ἀκόμη θαύματα. Κατὰ τὸ ἔτος (1700) ἦλθεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην εἰς ἄνθρωπος χωλός καὶ κατὰ τοὺς δύο πόδας, μὴ δυνάμενος παντελῶς νὰ σταθῇ καὶ καθήμενος ἐπάνω εἰς ὑποζύγιον ἐπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ὁσίας. Βασταζόμενος ὑπὸ δύο καὶ ὑποστηριζόμενος εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ μετὰ πίστεως πολλῆς ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Ἀγίας καὶ διῆλθεν ἐκεῖ ἡμέρας τινάς, ἕως τῆς 20ης Ὀκτωβρίου μηνός, κατὰ τὴν ὁποῖαν τελεῖται ἡ θεία μνήμη αὐτῆς. Κατὰ δὲ τὴν νύκτα ἐκείνην ἠνωρθώθη παραδόξως ὁ ἄνθρωπος καὶ περιεπάτησε χωρὶς φόβον οὐδαμῶς ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς ράβδου του. Καὶ εἰς τὸ ἐξῆς περιεπάτει ἀνεμπόδιστα. Διὰ τοῦτο καὶ ἐχρύσωσε δι' ἐξόδων του τὸ κου-βούκλιον τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπάνω εἰς τὸν ἱερόν τάφον τῆς Ὁσίας, καθὼς ἔτι καὶ σήμερον φαίνεται. Ἐπειτα ἀπελθὼν εἰς Βενετίαν καὶ ἐπιστρέψας προσέφερε τρία ὀρειχάλκινα κηροπήγια μεγάλα καὶ ἓνα πολυέλαιον εἰς μνήμην τοῦ εἰς αὐτὸν γενομένου θαύματος.

Ἀκούσατε δὲ καὶ τὸ ἀκόλουθον τὸ ὁποῖον ἔχει ἀρκετὴν δόσιν ἀστεϊότητος. Ἦλθον ποτὲ εἰς τὸν Ναὸν ἓνας τυφλός, ἓνας χωλός καὶ κάποια γυναῖκα ἁλάλος. Κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην βλέπει ἡ ἁλάλος γυναῖκα ὅτι τὴν κατεδίωκεν ὁ χωλός καὶ φοβηθεῖσα ἐφώναζεν. Εἰς τὸν χωλὸν ἐφάνη καθ' ὕπνον ὅτι ἤκουε τὰς φωνάς τῆς ἁλάλου γυναικὸς καὶ ἐξεπλάγη καὶ ἐτρόμαξεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἔτρεχεν ἀνεμπόδιστος. Εἰς δὲ τὸν τυφλὸν ἐφάνη ὅτι ἤκουσε τὰς φωνάς καὶ πρὸ τρέξιμόν καὶ σὰ νὰ εἶχε τὸ φῶς του ἐστράφη κατὰ τὸ μέρος πού ἤρχοντο αὐτά. Αὐτὰ εἶδον ἐν ὁράματι ταυτοχρόνως καὶ οἱ τρεῖς καὶ ὡς τοῦ θαύματος ἀποτινάξαντες τὸν ὕπνον ἡ μὲν ἁλάλος γυνὴ ὠμίλει, ὁ χωλός περιεπάτει καὶ ὁ τυφλός ἔβλεπε καθαρῶς.

Τὰ παράδοξα καὶ ὑπερφυσικά ταῦτα θαύματα ἀκουσθέντα καὶ κοινολογηθέντα ἐκίνησαν ὅλον σχεδὸν τὸ πλῆθος τῆς πόλεως, ἵνα ἔλθωσιν εἰς θῆ-αν αὐτῶν καὶ αὕτως ἔγιναν πασίδηλα καὶ κοινότατα, οὕτως ὥστε καὶ ὁ τό-τε ἀγῶς τοῦ τόπου τὸ ἔμαθε καὶ μὴ πιστεύσας εἰς τὴν κοινὴν φήμην, ἔ-φερεν ἐνώπιόν του τὸν τυφλόν, τὸν χωλόν καὶ τὴν ἁλάλον γυναῖκα καὶ ἰ-δὼν αὐτοὺς καὶ ἐρευνήσας, ἐβεβαιώθη καὶ ὑπερεθαύμασε καὶ αὐτὸς με-τὰ πάντων τῶν ἄλλων.

Οὐχὶ δὲ μόνον εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προσερχομένους εἰς τὸν Ναὸν τῆς θαυματουργεῖς ἡ Ὁσία, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς μακρόθεν ἐπικαλουμένους τὴν αὐτῆς θείαν Χάριν καὶ Ἀντίληψιν σπεύδει παρευθύς ὡς ἄμισθος ἰα-τρός νὰ παράσχῃ βοήθειαν.

Αὐτῆς ταῖς ἀγίαις πρεσβείαις ρυσθείημεν ἅπαντες ἀπὸ παντός κινδύνου καὶ πάσης ἀσθενείας καὶ ἀξιωθείημεν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

* Κυρά - Κυρατσώ - Κερασία καὶ ἐπίκλησις. Ἀμήν.
Ἐστὶ εἶδος οἱερῆς στῆς ἀνάδοχο. Αὐτὸ εἶδος φροῖσκειται τοῦ ὀνόματι Κερασία.